

Anna McPartlin

De negen dagen van Rabbit Hayes

2016

Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk één

Rabbit

Buiten klonk er popmuziek, een kind kraaide van plezier en een man met een baard hield een bord met de tekst WANDEL MET JEZUS omhoog en deed een dansje. De leren stoel voelde warm aan tegen Rabbits huid. De auto reed verder en ging op in de langzame, gestage stroom van verkeer die door de stad kronkelde. *Het is een mooie dag*, dacht Rabbit en ze doezelde weg.

Molly, Rabbits moeder, keek van de weg naar haar dochter en haalde haar hand van het stuur om de deken goed over het magere, breekbare lichaam te leggen. Toen streelde ze het kaalgeschoren hoofd.

‘Het komt goed, Rabbit,’ fluisterde ze. ‘Ma regelt het wel.’ Het was een heldere dag in april en de veertigjarige Mia Hayes, oftewel ‘Rabbit’, de geliefde dochter van Molly en Jack, de zus van Grace en Davey, de moeder van Juliet van twaalf, de beste vriendin van Marjorie Shaw en de enige echte liefde in het leven van Johnny Faye was op weg naar een verpleeghuis om te sterven. Toen ze op hun bestemming waren aangekomen, kwam Molly langzaam tot stilstand. Ze zette de motor af, trok de handrem aan en bleef even zitten kijken naar de deur die naar het ongewenste en onbekende leidde. Rabbit sliep nog en Molly wilde haar niet wakker maken, want zodra ze dat deed zou hun verschrikkelijk

korte toekomst het heden worden. Ze dacht erover om verder te rijden, maar ze kon nergens heen. Ze zat vast. 'Fuck,' fluisterde ze en ze greep het stuur beet. 'Fuckerdefuck, kutterige, shitterige, kloterige, fuckende kutzooi. O, fuck.' Molly's hart lag duidelijk al aan gruzelementen, maar de scherven kletterden in het rond met elke 'fuck' die van haar lippen rolde.

'Wil je verder rijden?' vroeg Rabbit, maar toen haar moeder haar kant uit keek, waren haar ogen nog gesloten.

'Nee, ik wilde gewoon even vloeken,' zei Molly.

'Goed gedaan.'

'Dank.'

'Ik vond vooral "fuckerdefuck" en "fuckende kutzooi" leuk.'

'Die kwamen zomaar bij me op,' antwoordde Molly.

'Die moet je erin houden,' zei Rabbit.

'Vind je?' Molly deed net alsof ze daarover nadacht, terwijl ze intussen haar hand weer op haar dochters hoofd legde en het streelde.

Rabbit deed langzaam haar ogen open. 'Je bent geobsedeerd door mijn hoofd.'

'Zacht,' mompelde Molly.

'Nou, toe dan maar, aai het nog maar een keer, dat brengt geluk.' Rabbit draaide zich naar de dubbele deuren toe. *Dit is het dan*, dacht ze.

Molly wreef nog één keer over het hoofd van haar

dochter, daarna haalde Rabbit haar hand weg en hield hem vast. Ze staarden naar hun ineengestrengelde vingers. Rabbits hand zag er ouder uit dan die van haar moeder. Haar huid was schilferachtig en flinterdun, met opgezette, gebarsten aderen, en haar eens zo mooie, lange vingers waren zo smal dat ze bijna knokig leken. Die van haar moeder waren stevig, zacht en verzorgd, met volmaakt gelakte, korte nagels.

‘Er gaat niets boven het heden,’ zei Rabbit.

‘Ik haal een rolstoel.’

‘Nee.’

‘O, jawel.’

‘Ma.’

‘O, jawel.’

‘Ma, ik loop naar binnen.’

‘Rabbit Hayes, je hebt een gebroken been dat bloedt. Je gaat niet lopend naar binnen.’

‘Ik heb een stok en ik heb jou en ik loop naar binnen.’

Molly zuchtte diep. ‘Goed dan, verdomme. Maar als je valt, god, dan zweer ik dat...’

‘Je me vermoordt?’ grinnikte Rabbit.

‘Niet grappig.’

‘Een beetje grappig?’

‘Retegrappig,’ zei Molly en Rabbit moest een beetje lachen.

Veel mensen waren geschokt door Molly’s schuttingtaal, maar zij niet. Ze vond het amusant, vertrouwd en

troostend. Ma was aardig, ruimhartig, grappig, wijs, sterk en geweldig. Ze zou een kogel opvangen om een onschuldig iemand te beschermen en niemand, hoe groot, sterk of dapper ook, stond Molly Hayes in de weg. Ze kon dwazen niet uitstaan en het zou haar worst wezen of mensen haar mochten. Of je vond Molly Hayes aardig, of je kon opzouten. Molly stapte uit en nadat ze de wandelstok van de achterbank had gepakt, maakte ze het portier aan de passagierskant open en hielp haar dochter overeind. Rabbit keek naar de dubbele deuren en liep tussen de stok en haar moeder in langzaam en standvastig naar de receptie. *Als ik naar binnen loop, kan ik ook naar buiten lopen. Heel misschien...* dacht ze.

Binnen bekeken ze de weelderige tapijten, het donkere hout, de fraaie Tiffany-lampen, de zachte inrichting en de plank vol boeken en tijdschriften.

‘Mooi,’ zei Molly.

‘Eerder een hotel dan een ziekenhuis,’ voegde Rabbit eraan toe.

‘Ja.’ Molly knikte. *Rustig blijven, Molly.*

‘Het ruikt niet eens naar ziekenhuis.’

‘Goddank,’ zei Molly.

‘Ja,’ beaamde Rabbit. ‘Dat zal ik niet missen.’

Langzaam liepen ze naar een vrouw met kort, blond haar en een brede Tom Cruise-glimlach. ‘Jij bent vast Mia Hayes,’ zei ze.

‘Ze noemen me Rabbit.’

De glimlach werd breder en de blonde vrouw knikte. ‘Dat vind ik leuk,’ zei ze. ‘Ik ben Fiona. Ik laat je je kamer zien en dan roep ik een van de verpleegkundigen om je te installeren.’

‘Dankjewel, Fiona.’

‘Graag gedaan, Rabbit.’

Molly zweeg. Ze deed haar best om overeind te blijven. *Het is goed, Molls. Niet huilen, geen tranen meer, doe gewoon alsof alles goed is, net zoals zij dat doen. Kom op, ouwe zeurkous, hou je in voor Rabbit. Het komt goed. We vinden wel een manier. Doe het voor je meisje.*

De kamer was licht en comfortabel en was ingericht met een kraakhelder bed, een zachte bank en een verstelbare luie stoel. Het grote raam keek uit op een weelderige tuin. Fiona hielp Rabbit op bed en Molly deed een poging om het moment te ontvluchten door de badkamer te inspecteren. Ze deed de deur achter zich dicht en haalde een paar maal diep adem. Ze vervloekte zichzelf omdat ze erop had gestaan dat Rabbit van het ziekenhuis naar het verpleeghuis zou worden overgebracht. Jack had niets gezegd sinds hij het nieuws over Rabbits ophanden zijnde overlijden had gehoord. Hij moest zich pantseren. Hij had het lef er nog niet voor en Rabbit moest met niemand anders dan zichzelf bezig zijn. Grace had willen helpen, maar Molly was onverbiddelijk geweest. ‘Geen nodeloze drukte, ze moet

alleen maar aansterken,' zei ze, hardop liegend tegen zichzelf en iedereen die maar wilde luisteren. *Stom oud mens*, dacht ze. *Ze zouden hier moeten zijn.*

'Gaaf het, ma?' vroeg Rabbit vanachter de deur.

'Het gaat super, lieverd. Jezusmina, dat bad is zo groot als die oude kombuis van Nana Mulvey. Weet je nog?' vroeg ze en ze hoorde dat haar stem trilde en hoopte maar dat Rabbit te moe was om het te merken.

'Die is al heel lang dood, ma,' zei Rabbit.

'Ja,' beaamde Molly, 'en ze zat vaker in onze keuken dan wij in die van haar.'

'Maar is het een mooi bad?' vroeg Rabbit. Molly wist dat haar dochter zich bewust was van haar strijd, wat haar de prikkel gaf die ze nodig had om zichzelf bij elkaar te rapen.

'Absoluut,' zei ze, en ze kwam tevoorschijn. 'Je kunt erin verdrinken.'

'Dat zal ik in gedachten houden als het me te veel wordt.' Rabbit lachte. Rabbit had al lang geleden geaccepteerd dat ma iemand was die, als ze de kans kreeg, altijd op het verkeerde moment het verkeerde zei. Daar waren talloze voorbeelden van, maar een van Rabbits favorieten dateerde van jaren geleden: een oude buurvrouw met een kunsthand had Molly gevraagd hoe ze zich voelde na de dood van haar moeder. Molly had geantwoord: 'Ik zal er niet om liegen, Jean, het is net of ik mijn rechterarm kwijt ben.'

Toen Rabbit eenmaal geïnstalleerd was, liet Fiona hen alleen. Rabbit had onderweg haar nachtkleding en ochtendjas aangehouden, al was ze eigenlijk van plan geweest om gewone kleren aan te trekken. Molly had een dure, jersey broek met wijde pijpen en een katoenen V-halstrui van Rabbits huis naar het ziekenhuis meegenomen, maar tegen de tijd dat ze de adviseur had gesproken, haar medicijnen uit de apotheek had gekregen en officieel ontslagen was, was Rabbit te moe geweest om zich om te kleden. ‘Ik ga toch van het ene bed naar het andere, ma,’ had ze gezegd.

‘Het is logischer om aan te houden wat je aanhebt,’ beaamde Molly, maar ze vond het helemaal niet logisch. Ze vond helemaal niets logisch. Ze wilde gillen en schreeuwen en tekeergaan tegen de hele wereld. Ze wilde schade aanrichten, een auto omduwen, een kerk in brand steken zodat de hel losbarstte. *Was ik maar vijf procent gekker*, dacht ze. Molly Hayes was niet helemaal bij haar volle verstand.

De dag ervoor had een oncoloog Molly en haar man Jack plaats laten nemen in een kleine, gele kamer die naar antibacteriële zeep rook. Toen ze op hun stoel zaten, had hij hen met één zin kapotgemaakt. ‘We hebben het eerder over korte weken dan lange maanden.’ Het werd volkomen stil in de kamer. Molly staarde naar het gezicht van de man en wachtte op de clou die maar niet kwam. Jack bleef roerloos zitten. Het was

alsof het leven zo juist uit hem was gesijpeld en hij langzaam in steen veranderde. Ze bracht er niets tegen in. De enige drie woorden die ze uitsprak waren ‘Dank u wel’, toen de oncoloog voor Rabbit een plek in het verpleeghuis voor terminale patiënten reserveerde. Ze voelde Jacks blik zwaar op haar drukken. Het was net of ze vlak voor zijn neus verdween en hij zich afvroeg hoe hij de weg moest vinden in deze nieuwe werkelijkheid zonder zijn vrouw. *Geef me tijd om na te denken, ouwe man.* Ze hadden geen vragen – althans, geen vragen die de man tegenover hen kon beantwoorden. Door de stilte was Molly in staat geweest zelf na te denken. Het werd tijd om zich terug te trekken: ze moest zichzelf wapenen met meer informatie en moest met een plan komen, een nieuw gesprek beginnen. Ze was niet van plan het op te geven, absoluut niet. Rabbit Hayes mocht dan stervende zijn, ze zou niet doodgaan, want Molly zou een manier vinden om haar te redden. Ze zou er niet over praten, maar het gewoon doen. Intussen zou ze het spelletje meespelen. Ze hadden de klok tegen: Rabbit gleed weg. Geen tijd om te praten. Zwijgen was ongewoon voor Molly, die graag praatte en de dingen uitvocht, zelfs als ze heel zeker wist dat ze geen besluit of antwoord hoefde te verwachten. In de eerste dagen na Rabbits diagnose was ze vaak naar de kerk gegaan om God de huid vol te schelden. Ze was erop voorbereid dat ze geen antwoord zou krijgen en

stelde een hoop vragen, waarbij ze haar vuist hief naar het altaar en zelfs een keer haar middelvinger opstak naar een beeld van het kindje Jezus.

‘Hoe zit het nou met die afspraken, God?’ had ze een jaar daarvoor op een dag in de lege plaatselijke kerk geschreeuwd, toen Rabbits kanker was teruggekomen in haar rechterborst en was uitgezaaid naar haar lever. ‘Wil je de tweede borst soms ook hebben? Pak hem maar, inhalige schoft, maar waag het niet om me mijn meisje af te pakken. Hoor je me, jij...’

‘O, daar ben je, Molly.’ Pater Frank was vanuit het niets verschenen en liet zich op de plek naast haar zakken. Hij wreef over zijn zere knie en bracht zijn hand naar zijn grijze haar, waarna hij knielde en op het bankje steunde. Ze bleef zitten. Hij keek zonder iets te zeggen voor zich uit.

‘Niet nu,’ zei ze.

‘Ik hoorde het.’

‘En...’

‘Je bent boos en je stak je middelvinger op naar het kindje Jezus.’

‘Hoe wist u dat?’ vroeg Molly verbaasd en een beetje van haar stuk gebracht.

‘Zuster Veronica was het tabernakel aan het poetsen.’

‘Ik heb haar niet gezien.’

‘Die? Dat is net een ninja.’ Nu wreef hij over zijn hoofd. Ze vroeg zich af of hij een migraineaanval kreeg – daar